

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.264 van 28 maart 2002
in de zaak A. 95.566/XIV-3659.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. DE CLIPPELE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Coupure 383

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 15 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN DER HAERT die, loco advocaat M. DE CLIPPELE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 19 november 1999 en zich vluchteling verklaart op 22 november 1999; dat op 28 februari 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; meer bepaald de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt te verblijven in Mogadishu tijdens de oorlog. Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de vaststelling dat verzoekster bij haar verblijf in Mogadishu tijdens de oorlog nooit VN-troepen zag, nooit van de ‘green line’ hoorde en niet de naam van de Abgal-militie kende.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat verweerder in de bestreden beslissing heeft nagelaten zijn bron aan te halen waaruit blijkt dat er effectief tijdens het verblijf van verzoekster in Mogadishu VN-troepen, een ‘green line’ en een Abgal-militie onder leiding van Ali Mahdi aanwezig zouden zijn geweest. Dat hierdoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat bovendien door het niet aanduiden van de bron waaruit verweerder zijn informatie vandaan haalt de rechten van verdediging van verzoekster geschonden worden doordat de exactheid en de objectiviteit ervan niet kan worden nagegaan.

Dat verweerder in de bestreden beslissing twee vermeende tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen opsomt aangaande haar vertrekdatum en reisweg en de datum van het huwelijk

Dat evenwel deze tegenstrijdigheden niet afdoende zijn om zomaar te stellen dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters relaas. Dat deze tegenstrijdigheden niet kunnen weerhouden worden daar zij niet raken aan de kern van verzoeksters asielaanvraag, namelijk de problemen die verzoekster kende wegens haar huwelijk in 1998, waardoor ze begin november 1999 uit Mogadishu diende te vluchten naar Ethiopië waar ze enkele dagen later aankwam en vervolgens van daaruit vluchtte naar België.

Dat de door verweerder in de bestreden beslissing twee vermeende tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen aangaande haar vertrekdatum en reisweg en de datum van het huwelijk niet kunnen weerhouden worden daar zij slechts details betreffen. In hoofdzaak is het relaas van verzoekster omstandig en gelijklopend.

Dat voorts de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in hoofdzaak gesteund op tegenstrijdige verklaringen, in fine besluit 'dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is'.

Dat evenwel de door verweerder opgesomde tegenstrijdigheden niet kunnen beschouwd worden als een precieze, adequate en pertinente motivering van een bevestigende beslissing welke besluit tot een kennelijke ongegronde (in de zin van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951) asielaanvraag.

Dat verder door verweerder, hoewel hij besluit tot kennelijk ongegrond asielaanvraag, geen enkel onderzoek werd uitgevoerd naar de vrees voor vervolging van verzoekster, een alleenstaande vrouw behorende tot de Abgal-clan, bij een terugkeer naar haar land.

Dat door de Commissaris-generaal wordt nagelaten ook maar enig onderzoek in te stellen met betrekking tot de mogelijke vervolging van verzoekster, een alleenstaande vrouw behorende tot de Abgal-clan, bij een terugkeer naar haar land door de Somalische burgers en milities (waaronder leden van haar eigen clan) zonder dat de bescherming van de hogere Somalische autoriteiten kan ingeroepen worden

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij op een meer zorgvuldige en precieze manier de asielaanvragen onderzoekt.

Dat verweerder op geen enkele manier rekening houdt met de situatie en praktijk in Somalia en het feit dat verzoekster wegens haar huwelijk met een man van een rivaliserende clan gevisieerd en vervolgd werd door ondermeer leden van haar eigen clan.

Dat uit het rapport van het 'U.S. Department Somalia Country report on human rights practices' dd. 25.02.2000 blijkt dat in Somalië nog steeds rivaliserende clans voortdurend elkaar bekampen, dat vrouwen er gediscrimineerd en mishandeld worden en dat er geen centraal gezag aanwezig is (cf. stuk 2).

Dat derhalve verzoekster, een alleenstaande vrouw, bij een terugkeer naar haar land vreest opnieuw, wegens haar huwelijk, vervolgd te worden en in geen enkel omstandigheid de bescherming kan inroepen van de Somalische autoriteiten, gezien alsgevolg van de burgeroorlog er zelfs geen centraal gezag aanwezig is.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht schendde. Dat verweerder naliel rekening te houden met de burgeroorlog in Somalië en het feit dat verzoekster, een alleenstaande vrouw behorende tot de Abgal-clan, bij een terugkeer naar haar land gevisieerd en vervolgd zal worden zonder dat de bescherming kan worden ingeroepen worden van het Somalische centraal gezag.

Dat verweerder in geen geval verzoeksters vrees voor vervolging in haar land grondig heeft onderzocht en getoetst aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van

de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet);

2.3. Overwegende dat met betrekking tot de kritiek die de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel uit op het feit dat “(eerste) verweerder in de bestreden beslissing heeft nagelaten zijn bron aan te halen waaruit blijkt dat er effectief tijdens het verblijf van verzoekster in Mogadishu VN-troepen, een ‘green line’ en een Abgal-militie onder leiding van Ali Mahdi aanwezig zouden zijn geweest”, opgemerkt dient te worden dat deze kritiek geen betrekking heeft op de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht; dat verder in herinnering dient te worden gebracht dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de

plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden; dat zij dus niet “verder” dient te motiveren; dat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing bronnen dient te vermelden; dat het middel in die mate faalt in rechte;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij verder aanvoert dat haar tegenstrijdige verklaringen “aangaande haar vertrekdatum en reisweg en de datum van het huwelijk” “niet afdoende zijn”, “niet raken aan de kern van (haar) asielrelaas” en bijgevolg “niet kunnen weerhouden worden”;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd; dat zij haar kritiek beperkt tot twee tegenstrijdigheden die, naar haar mening, slechts details betreffen;

Overwegende dat de bestreden beslissing in haar geheel dient te worden gelezen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag van de verzoekende partij; dat hij deze beslissing motiveert als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat vage en uiteenlopende verklaringen betrokkene verblijf in Mogadishu tijdens de oorlog alsmede haar relaas volstrekt onaannemelijk maken. Zo verklaarde ze op het Commissariaat-generaal nooit VN-troepen te hebben gezien in Mogadishu, had ze nog nooit van de ‘green line’ gehoord en kende ze evenmin de naam van de Abgal-militie onder leiding van krijgsheer Ali Mahdi. Tevens legde ze tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot haar vertrek uit Somalië, wat verder de hypothese versterkt dat betrokkene haar moederland reeds aanzienlijk vroeger verlaten heeft als ze laat uitschijnen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (29 november 1999) beweerde ze op 29 oktober 1999 uit Mogadishu te zijn vertrokken naar Ethiopië, waar ze op 4 november 1999 aankwam; ze vertrok erop 17 november 1999 om twee dagen later in Gent aan te komen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde ze op 1 november 1999 uit Mogadishu te zijn vertrokken; acht dagen later kwam ze in Ethiopië aan, waar ze op 18 november 1999 vertrok; de volgende dag kwam ze in België aan. Hoedanook is ze niet in het bezit van geldige reis- en identiteitsdocumenten, zodat haar ware reisweg en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Voorts beweerde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken in juni 1998 met haar man te zijn gehuwd; op het Commissariaat-generaal verklaarde ze niet te weten in welke maand in het begin van 1998 ze zou zijn getrouwd. Het is dan ook niet geloofwaardig dat betrokkene gehuwd geweest is en omwille hiervan en mede in het licht van bovenstaande opmerkingen over haar vertrek uit Somalië, geweldadige problemen zou

ondervonden hebben. Bovendien is het uitermate bevreemdend dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar zes maanden durende gevangenschap, waarbij ze dwangarbeid moest verrichten en dagelijks werd verkracht. Evenmin kende ze de namen van de personen bij wie ze gedurende deze zes maanden onder dwang verbleef.”;

Overwegend dat de verzoekende partij in haar kritiek op deze motieven niet verder komt dan de blote bewering dat haar verklaringen inzake haar vertrekdatum, reisweg en datum van huwelijk slechts details betreffen; dat zij verzuimt kritiek te uiten op de overige beweegredenen noch uiteenzet waarom de door haar aangehaalde elementen slechts details betreffen en niet kunnen in aanmerking worden genomen; dat de blote beweringen van de verzoekende partij de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het asielrelaas van de verzoekende partij, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden;

2.5. Overwegende dat de verzoekende partij ook nog stelt dat “verweerder in geen geval verzoeksters vrees voor vervolging in haar land grondig heeft onderzocht en getoetst aan de Vluchtelingenconventie”; dat zij in haar middel een aantal onderzoeksdaaden opsomt die de beslissende administratieve overheid, naar haar mening, verzuimd heeft te stellen; dat zij verder ook stelt dat de commissaris-generaal naliet rekening te houden met de burgeroorlog in Somalië en het feit dat ze geviséerd en vervolgd wordt en zal worden in Somalië;

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, dat deze beslissing steunt op de hiervoor aangehaalde motieven die hiervoor wettig werden bevonden, dat derhalve de asielaanvraag steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de hiervoor aangehaalde kritiek van de verzoekende partij zich, gelet op de vaststelling dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, aandient als louter overtollig en derhalve niet tot vernietiging kan leiden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.